

DET VAR
MYCKET
GOTT

DET STORA HOPPETS HISTORIA

DET VAR
MYCKET
GOTT

HISTORIEN OM VÄRLDENS BÖRJAN
OCH GUDS RÄDDNINGSPÅN

ELLEN G. WHITE

www.skandinaviskabokforlaget.se

Det engelska originalets titel:

Patriarchs and Prophets

© 1890: Ellen G. White

Svensk översättning 2020

Översättningen har utförts genom ett samarbete mellan flera personer.

© 2020, Skandinaviska Bokförlaget

Om inget annat anges är bibelcitaten hämtade från *Svenska Folkbibeln 2015*:

Gamla testamentet: © 1998, 2015, Stiftelsen Svenska Folkbibeln, Stockholm

Nya testamentet: © 1996, 1998, 2015, Stiftelsen Svenska Folkbibeln, Stockholm
och Stiftelsen Biblicum, Ljungby.

När andra översättningar har använts har detta angetts på följande sätt:

Bibel 2000: © 1999, Svenska Bibelsällskapet.

Förord, kartor, tidslinje:

Originalet på tyska: © 2014, Advent-Verlag Zürich

och TOP LIFE Wegweiser-Verlag GmbH, Wien.

Svensk översättning och bearbetning: © 2020, Skandinaviska Bokförlaget

Omslagsfoto: © Suprun Vitaly, Shutterstock

Tryck: EuroDream, Serbien, 2020

ISBN: 978-91-7256-420-6

Samtliga rättigheter förbehållna. Ingen del av denna publikation får på något sätt reproduceras utan tillstånd från utgivaren.

INNEHÅLL

	Förord	11
DEL 1	I BEGYNNELSEN	
1	Varför tilläts synden?	16
2	Skapelsen	27
3	Frestelsen och syndafallet	35
4	Räddningen	46
DEL 2	DOM OCH NÅD	
5	Kain och Abel prövas	56
6	Set och Henok	63
7	Floden	73
8	Efter Floden	86
9	Veckan	92
10	Babels torn	98
DEL 3	KALLADE TILL ATT VÄLSIGNA	
11	Abraham kallas	106
12	Abraham i Kanaan	113
13	Tron prövas	126
14	Sodom går under	135
15	Isak gifter sig	148
16	Jakob och Esau	154
17	Jakob blir flykting	160
18	Jakob kämpar med Gud	170
19	Återkomsten till Kanaan	177
20	Josef i Egypten	186
21	Josef och hans bröder	195

DEL 4	BEFRIADE FRÅN SLAVERI	
22	Mose	216
23	Plågorna drabbar Egypten	230
24	Påsken	244
25	Israeliterna drar ut ur Egypten	250
26	Från Röda havet till Sinai	258
27	Israel får Guds lag	269
28	Avgudadyrkan vid Sinai	281
29	Satans fiendskap mot lagen	295
DEL 5	GENOM ÖKNEN	
30	Helgedomen och dess gudstjänster	308
31	Nadabs och Abihus synd	322
32	Lagen och förbunden	326
33	Från Sinai till Kadesh	337
34	De tolv spejarna	349
35	Koras uppror	357
36	I öknen	368
37	Klippan i Horeb	373
38	Vandrigen runt Edom	382
39	Bashan erövrar	393
40	Bileam	398
41	Avfallet vid Jordan	411
42	Lagen läggs fram på nytt	420
43	Mose dör	427
DEL 6	LANDET SOM DE BLIVIT LOVADE	
44	Israel går över Jordanfloden	440
45	Jeriko erövrar	446
46	Välsignelserna och förbannelserna	456
47	Förbundet med gibeoniterna	460
48	Kanaan delas upp mellan stammarna	465
49	Josuas sista ord	476
50	Tionde och gåvor	480
51	Guds omsorg om de fattiga	485
52	De årliga högtiderna	492

DEL 7	AVFALL OCH BEFRIELSE	
53	De första domarna	502
54	Simson	516
55	Den unge Samuel	525
56	Eli och hans söner	531
57	Filistéerna erövrar Herrens ark	538
58	Profetskolorna	549
DEL 8	BÖRJAN PÅ KUNGADÖMET	
59	Israels förste kung	560
60	Sauls högmod	573
61	Saul förkastas	582
62	David blir smord till kung	592
63	David och Goliat	597
64	David blir flykting	603
65	Davids storsinnet	614
66	Saul dör	626
67	Forntida och nutida svartkonst	632
68	David i Siklag	639
69	David blir kung	646
70	Davids regeringstid	652
71	Davids synd och ånger	665
72	Absaloms uppror	676
73	Davids sista år	694
	TILLÄGG	
	Ellen G. Whites liv och verksamhet	708
	Abrahams släkt	715
	Kartor:	
	<i>Uttåget ur Egypten</i>	716
	<i>Stammarnas områden i Palestina</i>	717
	Tidslinje över domarnas tid	718
	<i>Domarna och deras hemorter</i>	720

FÖRDUBBLA DIN BELÖNING

Vi rekommenderar varmt att våra läsare studerar Bibelavsnitten som nämns i början av kapitlen och läser dem i sin egen Bibel innan de börjar läsa motsvarande kapitel i den här boken. Författaren förklarade tydligt att hennes syfte var att hennes läsare skulle finna glädje i att studera de heliga Skrifterna.

DEN DUBBLA PAGINERINGEN

I yttermarginalen i bokens text finns nummer som markerar inledningen på sidan i den engelskspråkiga originalutgåvan, *Patriarchs and Prophets*. För många läsare har detta ingen stor betydelse. Anledningen till att vi har tagit med det är att originalutgåvans sidnummer ofta används i källhänvisningar och citat. Den dubbla pagineringen gör det lättare att hitta motsvarande text i den svenska översättningen. Exakthet kan inte garanteras.

FÖRORD

DET VAR MYCKET GOTT

V arifrån kommer vi? Vilka är vi? Vart är vi på väg? Mänsklighetens grundläggande frågor om vårt ursprung, vår identitet och vår framtid – och vad som är meningen och syftet med livet – har inte förlorat något av sin relevans eller blivit mindre påträngande i dagens digitala värld. Tvärtom! Generationen tonåringar och unga vuxna som lever med sms, videoklipp, bilder och sociala nätverk kämpar mer än någonsin med frågan om vad som är meningen med livet.

Mitt i röran av olika svar på den här viktigaste frågan finner vi Böckernas Bok. Den ger oss förvånansvärt korrekt information om hur allting började. Den hjälper dem som vill nå kärnpunkten och förstå vad som verkligen är viktigt i livet. Trots allt finns det fördelar med att ha upptäckt ”resten av berättelsen”. De första kapitlen och böckerna i Bibeln är så viktiga eftersom de ger oss ett ramverk som vi kan referera till för att få en judisk och kristen förståelse av livet och verkligheten runt omkring oss. Det åstadkommer de inte genom att dyka ner i teoretiska analyser, utan genom att ge oss sanna glimtar av historien om det hebreiska folket.

I vårt samhälle har de flesta människor åtminstone viss kunskap om Bibelns berättelse om det förflutna, som t.ex. skapelseberättelsen, hur Gud instiftade äktenskapet, syndafallet, den världsomfattande floden eller uttåget ur Egypten. Bibelns personligheter, som t.ex. Abraham, Mose och kung David, är också någorlunda välkända.

Alla dessa sanna berättelser kallas ofta för myter, men de ger oss många insikter. Den tidiga bibliska historien är betydelsefull även utanför religionens område. Vi kan knappast överskatta dess inflytande på lag och etik och hur den har format Västvärldens kultur. De tidiga bibelberättelserna innefattar ett dyrbart kulturarv och trosarv som aldrig får glömmas bort.

Det var mycket gott är den första boken i serien *Det stora hoppets historia* som omfattar fem böcker. Den här boken påminner oss om hur värdefull

den första delen av Bibeln är. Den hjälper oss att reflektera över hur Gud ledde människor på den tiden. Serien som helhet målar upp ett gripande panorama över allt som Gud har gjort för och med människan, från skapelsen och ända fram till att jorden har omskapats och blivit ny igen. I *Det var mycket gott* följer författaren de stora händelserna i den tidiga bibliska historien, från tidens början och fram till att kung David härskar över Israel. Hon målar upp en mäktig och mångskiftande bild som är fylld av berättelser om patriarkernas liv. Hon beskriver deras framgångar, men även deras sorger och misslyckanden. Hennes kärnfulla stil, som ändå har djup, visar hennes önskan att inte bara beskriva vad som hände, utan hon vill även dra vår uppmärksamhet till händelsernas djupare betydelse.

I nästan varje kapitel i boken finns det insiktsfulla anekdoter som ger material för eftertanke för vårt vardagsliv och vår vandring med Gud. Bibelns text och Bibelns personligheter blir levande för oss när vi ser dem i detta ljus och upptäcker hur Gud kan bli en påtaglig närvaro i våra liv.

Men den här bokens fokus är ändå inte de forntida bibliska hjältarna eller Israels barn. Sist och slutligen pekar boken på Gud, som kärleksfullt formar mäsklighetens öden och uttrycker sitt stora intresse för dess bästa. *Det var mycket gott* beskriver Guds trofasthet och visar hans stora önskan att överösa oss med sin kärlek och sina välsignelser. Min rekommendation är: Läs den! Du kommer att bli glad för att du gjorde det.

Martin Pröbstle

DEL 1

I BEGYNNELSEN

VARFÖR TILLÄTS SYNDEN?

29| ”Gud är kärlek” (1 Joh. 4:8). Hans väsen, hans lag är kärlek. Så har det alltid varit och så kommer det alltid att förbli. Han är ”den höge och upphöjde, han som tronar för evigt”. ”Hans vägar är eviga”, och han förändras inte. Han är ”ljusens Far, som inte förändras eller växlar mellan ljus och mörker” (Jes. 57:15; Hab. 3:6; Jak. 1:17).

Varje uppenbarelse av Guds skapande makt är ett uttryck för oändlig kärlek. Guds herravälde innefattar den mest fullkomliga lycka för alla skapade väsen. Psalmisten säger:

*”Du har en arm med kraft, din hand är mäktig,
din högra hand är upphöjd.
Rätt och rättfärdighet är grunden för din tron,
nåd och sanning står inför ditt ansikte.
Saligt är det folk som vet vad jubel är! HERRE,
de vandrar i ditt ansiktets ljus.
I ditt namn jublar de ständigt, i din rättfärdighet upphöjs de,
för du är deras styrka ...
Ja, vår sköld tillhör HERREN,
vår kung tillhör Israels Helige” (Ps. 89:14–19).*

Berättelsen om den stora striden mellan det goda och det onda, från dess början i himlen till att upproret blir fullständigt besegrat och synden utrotad, är också ett tydligt bevis på Guds oföränderliga kärlek.

Världsalltets Högste var inte ensam om att utföra sina välgärningar. Han hade en jämlike – en medarbetare som kunde uppskatta hans avsikter och dela hans glädje när han skänkte den största lycka till sina skapade väsen. ”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud” (Joh. 1:1, 2). Kristus, Ordet, Guds enfödde Son, var ett med den evige Fadern – ett till natur, karaktär och syfte. Han var det enda väsen som kunde delta med Gud i alla hans tankar och syften. ”Hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Far, Fridsfurste” (Jes. 9:6). ”Hans ursprung är före tiden, från evighetens dagar” (Mika 5:2). Och Guds Son säger om sig själv: ”HERREN hade mig vid begynnelsen av sin väg, före sina gärningar i urtiden. Av evighet är jag insatt ... när han lade jordens grund, då var jag verksam vid hans sida. Jag var hans glädje dag efter dag, ständigt jublande inför honom” (Ords. 8:22, 23, 29, 30).

Fadern verkade genom sin Son när han skapade alla himmelska väsen. ”I honom skapades allt ... tronfurstar och herradömen, härskare och makter – allt är skapat genom honom och till honom” (Kol. 1:16). Änglar är Guds tjänare som strålar av det ljus som alltid utgår från honom, och på snabba vingar verkställer de hans befallningar. Men Sonen, Guds smorde, är ”hans väsens avbild”, ”utstrålningen av Guds härlighet”. Han ”bär allt med sitt mäktiga ord” och härskar över dem alla (Heb. 1:3). Platsen för hans helgedom var ”En härlighetens tron, upphöjd sedan begynnelsen” (Jer. 17:12, *Bibel 2000*), och hans rikets spira är en ”rättens spira” (Heb. 1:8). ”Majestät och härlighet är inför hans ansikte, makt och glans i hans helgedom” (Ps. 96:6). ”Nåd och sanning står inför ditt ansikte.” (Ps. 89:15).

KÄRLEKEN – ALLTINGS GRUNDVAL

Kärlekens lag är grundvalen för Guds regim. Därför beror alla tänkande väsens lycka på att de rättar sig fullkomligt efter dess stora, rättvisa grundsatser. Gud önskar att alla hans väsen ska tjäna honom av kärlek – tjäna honom på grund av att de har rätt uppfattning om hans karaktär. Han finner ingen glädje i en påtvingad lydnad, och han har gett alla fri vilja så att de kan tjäna honom frivilligt.

Så länge som alla skapade väsen var förenade genom kärlekens band rådde det fullkomlig harmoni i Guds världsallt. Att utföra sin Skapares syften var de himmelska härskarornas glädje. De gladdes över att åter spegla hans härlighet och prisa honom. Så länge de älskade Gud över allting hyste de tillitsfull och osjälvisk kärlek till varandra. Ingen disharmoni störde den himmelska harmonin.

Men en förändring inträffade i detta lyckliga tillstånd. Det fanns en varelse som missbrukade friheten som Gud hade gett åt sina skapade väsen. Synden hade sin början hos den varelse som, näst efter Kristus, hade blivit mest ärad av Gud, och som hade den högsta makten och härligheten bland himlens invånare. Lucifer¹, en ”strålande stjärna” (Jes. 14:12), var den främste bland de beskyddande keruberna. Han var helig och ren och stod inför den store Skaparen. Härlighetens ständiga strålar, som omgav den evige Guden, vilade på honom. ”Så säger Herren GUD: Du var en mönsterbild av fullkomlighet, full av visdom och fullkomlig i skönhet. Du var i Eden, Guds lustgård, höljd i alla slags ädelstenar ... Du var en smord, beskyddande kerub, och jag hade satt dig på Guds heliga berg. Där gick du omkring bland gnistrande stenar. Du var fullkomlig på alla dina vägar från den dag då du skapades till dess att orättfärdighet blev funnen hos dig” (Hes. 28:12–15).

Så småningom lät sig Lucifer styras av begär efter att själv bli upphöjd. Bibeln säger: ”... ditt hjärta var högmodigt på grund av din skönhet, och du fördärvade din visdom på grund av din prakt” (Hes. 28:17). ”Du sade i ditt hjärta: ... ’jag ska resa min tron ovanför Guds stjärnor. ... jag ska bli som den Högste’ ” (Jes. 14:13, 14). Trots att denne mäktige ängel fick all sin härlighet från Gud började han betrakta den som sin egen. Han ärades högre än himlens övriga invånare, men ändå blev han missnöjd med sin ställning, och i sitt hjärta vågade han begära den hyllning som endast tillhörde Skaparen. I stället för att sträva efter att framhålla Gud som det förnämsta föremålet för alla skapade väsens kärlek och trohet arbetade han för att själv vinna deras trohet och lydnad. Han ville ha den härlighet som den oändlige Fadern hade gett sin Son. Därför sträckte sig denne änglarnas furste efter den makt som endast Kristus hade rätt till.

36| Därmed upphörde himlens fullkomliga sämja. Lucifers förkärlek för att tjäna sig själv i stället för sin Skapare väckte en känsla av obehag hos dem som ansåg att Guds ära skulle hållas högst. I ett himmelskt rådsmöte väddade himlens änglar till Lucifer. Guds Son målade upp inför honom Skaparens storhet, godhet och rättvisa och att hans lag inte förändras och är okränkbar. Gud hade själv upprättat himlens ordning. Om Lucifer kringgick den skulle han komma att vanära sin egen Skapare och störta sig själv i fördärvet. Varningen framfördes i oändlig kärlek och barmhärtighet,

1 I engelska bibelöversättningar kallas djävulen ofta för Lucifer.

men den väckte bara motståndssandan. Lucifer lät sig styras av sin avundsjuka mot Kristus och blev ännu mer trotsig.

VILLE FÅ GUDS SONS MAKT

Målet för änglarnas furste hade blivit att ifrågasätta Guds Sons överhöghet. På så sätt ville han skapa tvivel på Skaparens vishet och kärlek. För att uppnå sin målsättning ämnade han använda all kraft och förmåga hos sitt briljanta intellekt, som var det främsta bland Guds härskaror, näst efter Kristus. Men Gud vill att alla skapade varelser ska ha valfrihet, och han lämnade ingen ovetande om de förvirrande spetsfundigheter som upproret skulle använda för att försöka rättfärdiga sig. Innan den väldiga tvekampen började skulle alla få en tydlig förklaring av Guds vilja. Hans visdom och godhet var ju källan till all deras glädje.

Världsalltets Kung kallade till sig de himmelska härskarorna. I deras närvaro skulle han förklara sin Sons sanna ställning och hans förhållande till alla skapade varelser. Guds Son delade Faderns tron, och härligheten från den evige, självexisterande Guden omgav dem båda. Omkring tronen samlades så de heliga änglarna, en väldig, oräknelig mängd – ”tiotusen gånger tiotusen och tusen gånger tusen” (Upp. 5:11). De är de mest upphöjda änglarna och är både tjänare och undersåtar. De fröjdade sig i glansen från ljuset som strömmade över dem från Gudomen. Inför himlens samlade invånare tillkännagav Kungen att endast Kristus, Guds Enfödde, fullständigt kunde sätta sig in i hans planer, och det var Kristus uppgift att fullfölja hans storslagna avsikter. Guds Son hade förverkligat Faderns vilja när himlens härskaror skapades. Därför skulle de ge honom och Fadern sin hyllning och trohet. Kristus skulle fortfarande utöva sin gudomliga makt genom att skapa jorden och dess invånare. Men i allt det skulle han inte söka sin egen ära eller upphöja sig själv. Det skulle ha stridit mot Guds plan. I stället skulle han förhårliga Fadern och verkställa hans nåderika kärleksgärningar.

Änglarna erkände Kristus överhöghet med jublande glädje. De kastade sig till marken inför honom och utgöt sin kärlek och vördnad. Lucifer böjde sig tillsammans med dem, men i hans hjärta pågick det en sällsam, svår strid. Sanning, rättvisa och trofasthet kämpade mot avund och svartsjuka. Till en början tycktes inflytandet från de heliga änglarna göra sig gällande även hos honom. När lovsånger från tusentals mäktiga strupar fyllde himlen med melodiska klanger verkade det som om onskans anda hade besegrats. En ousäglig kärlek fyllde hela hans varelse. I samklang med de

syndfria tillbedjarna älskade Lucifer Fadern och Sonen. Men så fylldes han på nytt av stolthet över sin egen härlighet. Hans begär efter eget herravälde kom tillbaka tillsammans med avundsjukan mot Kristus.

Den höga ställning som Lucifer hade fått uppskattade han inte som Guds särskilda gåva, och därför kände han ingen tacksamhet mot sin Skapare. Han skröt över sin egen härlighet och höga ställning och längtade efter att bli Guds jämlike. Han var älskad och vördad av den himmelska härskaran. Änglarna gladdes över att lyda hans befallningar, och han var beklädd med visdom och härlighet som översteg deras. Men Guds Son var upphöjd över honom eftersom han hade samma makt och myndighet som Fadern. Han tog del i Faderns rådslag medan Lucifer inte hade tillgång till Guds syften. ”Varför”, undrade den mäktiga ängeln, ”ska Kristus vara den främste? Varför äras han mer än Lucifer?”

VILLE FÅ VÖRDNAD OCH ÄRA

Lucifer lämnade sin plats i Faderns omedelbara närhet och började sprida missnöjets anda bland änglarna. Han gick tillväga på ett försåtligt och hemlighetsfullt sätt. Under en tid dolde han sin verkliga avsikt genom att låtsas visa vördnad för Gud. Han började smyga in tvivel om de lagar som de himmelska väsendena lydde under. Han antydde att lagar kunde vara nödvändiga för invånarna i världarna, men eftersom änglar är högre väsen behövde de inga sådana restriktioner, för deras egen vishet gav dem tillräcklig ledning. De var inte varelser som skulle kunna dra skam över Gud. Alla deras tankar var helgade. Det var omöjligt för dem att göra fel, precis som för Gud. Att Guds Son upphöjdes som Faderns jämlike framställdes som orättvist mot Lucifer. Han påstod att han också hade rätt till vördnad och ära. Om bara änglarnas furste kunde uppnå sin sanna, upphöjda ställning skulle det leda till mycket gott för hela den himmelska härskaran, eftersom hans syfte var att säkerställa allas frihet. Men nu var det till och med slut på friheten som de hittills hade haft eftersom en despot hade satts över dem, och alla måste böja sig för hans auktoritet. Sådant var det skarp-sinniga bedrägeri som snabbt vann terräng i de himmelska boningarna på grund av Lucifers slughet.

38| Kristus ställning och auktoritet hade inte förändrats. Lucifer var avundsjuk, han förvrängde fakta och han krävde att han skulle vara jämställd med Kristus. Detta hade gjort det nödvändigt att klargöra Guds Sons verkliga ställning. Den hade varit oförändrad sedan begynnelsen, men många av änglarna var förblindade av Lucifers förvillande uttalanden.

Genom att utnyttja den kärleksfulla, trofasta tilliten hos änglarna under sitt befäl hade Lucifer inympat sin egen misstro och sitt missnöje i deras sinnen på ett så slugt sätt att hans farliga inflytande inte upptäcktes. Han framställde Guds syften i falsk dager – han feltolkade och förvrängde dem för att skapa missnöje och protester. På ett lömskt sätt fick han sina åhörare att ge uttryck åt sina känslor. När det bäst passade hans syften upprepade han vad de hade gett uttryck för som bevis på att änglarna inte var helt nöjda med Guds välde. Samtidigt som han påstod sig vara fullständigt lojal mot Gud betonade han enträget att det var nödvändigt att förändra Guds ordning och lagar för det himmelska styrets bästa.

På så sätt verkade Lucifer för att skapa motstånd mot Guds lag och ingjuta sitt eget missnöje i änglarna under sig. Till det yttre verkade han samtidigt försöka undanröja missnöje och försona de fientligt sinnade änglarna med den himmelska ordningen. Under ytan underbläste han missnöje och uppror. Med fulländad skicklighet fick han det samtidigt att verka som om hans enda syfte var att främja lojalitet och att bevara enighet och fred.

FÖRSVARADE GUDS BESLUT

Missnöjets anda som hade väckts på detta sätt utförde nu sitt olycksbringande verk. Även om det inte kom till öppen strid blev änglarna gradvis oense utan att någon egentligen insåg det. Somliga betraktade Lucifers antydda beskyllningar mot Guds välde med gillande. Dittills hade de varit i fullkomlig harmoni med Guds världsordning. Nu var de missnöjda och olyckliga eftersom de inte helt kunde utforska och förstå hans outgrundliga rådslut och planer. De var missnöjda med hans beslut att upphöja Kristus. Dessa änglar var nu beredda att understödja Lucifers krav på att få samma myndighet som Guds Son.

Men änglar som var trofasta och pålitliga försvarade visdomen och rättvisan hos Guds påbud och försökte få denna missnöjda varelse att åter underkasta sig Guds vilja. Kristus var Guds Son. Han hade varit ett med Fadern innan änglarna skapades. Han hade alltid stått på Faderns högra sida. Dittills hade ingen ifrågasatt hans överhöghet som var så full av välsignelser för dem som omfattades av dess välgörande makt. Himlens samförstånd hade aldrig tidigare brutits. Varför skulle det behöva uppstå oenighet nu? De trofasta änglarna förutsåg fruktansvärda följder av denna söndring. De rådde outtröttligt de missbelåtna att ge upp sitt syfte och i stället visa sig lojala mot Gud genom att vara trogna mot hans sätt att styra allt.

TÅLAMOD LÄNGE

Gud handlade enligt sin stora nåd och sitt fullkomliga sinnelag genom att länge ha tålmod med Lucifer. Missnöjets och illviljans anda hade aldrig tidigare visat sig i himlen. Det här var något nytt, sällsamt, gåtfullt, oförklarligt. Lucifer hade först inte förstått sina känslors verkliga karaktär. Under en tid hade han varit rädd för att ge uttryck för sina tankar och fantasier. Ändå förträngde han dem inte. Han såg inte vart han var på väg. Men för att överbevisa honom om hans misstag gjordes det ansträngningar som endast kan tänkas ut av den som har oändlig kärlek och vishet. Missnöjet visade sig vara grundlöst, och han upplystes klart om vad hans envetna revolt skulle leda till.

Lucifer blev överbevisad om att han hade fel. Han insåg att ”HERREN är rättfärdig i alla sina vägar och nådig i allt han gör” (Ps. 145:17). Han förstod att Guds förordningar är rättvisa och att han borde erkänna detta inför hela himlen. Om han hade gjort det skulle han kanske ha räddat sig själv och många änglar. Vid denna tidpunkt hade han inte helt förkastat sin trohet mot Gud. Han hade lämnat sin ställning som beskyddande kerub, men han skulle ändå ha fått tillbaka sin tjänst om han hade varit villig att åter vända sig till Gud, erkänna Skaparens visdom och nöja sig med att inta den plats som Gud hade tilldelat honom i sin stora plan.

Tiden hade kommit för ett slutgiltigt beslut. Antingen måste han helt rätta sig efter Guds överhöghet eller inleda öppet uppror. Han var snubblande nära att böja sig, men stoltheten förbjöd det. Att bekänna sitt fel, sina falska tankegångar, och att böja sig för den myndighet som han hade strävat efter att störta var en alltför stor uppoffring för honom som hade varit så upphöjd.

40| Skaparen var full av nåd, och i sitt medlidande längtade han efter Lucifer och hans anhängare. Han strävade efter att rädda dem från undergångens avgrund som de snart skulle störta sig ner i. Men hans nåd feltolkades. Lucifer pekade på Guds tålmod som ett bevis för att bedragaren var överlägsen. Den var ett tecken på att världsalltets Kung så småningom skulle acceptera hans villkor. Han meddelade offentligt att om änglarna bara ville stå orubbligt vid hans sida skulle de fortfarande kunna uppnå allt det som de hade strävat efter. Han försvarade ihärdigt sitt handlande och förberedde sig på krig mot sin Skapare. Lucifer, ”ljusbäraren”, hade delat Guds härlighet och varit en beskyddande kerub vid Guds tron. Genom sin överträdelse blev han nu Satan, Guds och alla heliga varelsers ”mot-

ståndare”, och den som fördärvar alla dem som himlen hade överlämnat åt hans ledning och uppsikt.

SPLITTRING

De trogna änglarnas sakska l och vädjanden förkastades med överlägset förakt. Satan avfärdade dem själva som grundlurade slavar. Han förklarade att det företräd e som hade getts åt Kristus var en orättvis handling, både mot honom personligen och mot den himmelska härskaran. Han tillkännagav också att han inte längre tänkte finna sig i denna inskränkning i sina och deras rättigheter. Han tänkte aldrig mer erkänna Kristus herravälde. Han hade för avsikt att göra anspråk på den ära som borde ha getts honom och ta befälet över dem som ville bli hans efterföljare. Åt dem som önskade ansluta sig till hans led lovade han dessutom ett nytt och bättre välde. Detta skulle medföra frihet för alla.

Ett stort antal änglar förklarade att de tänkte acceptera honom som sin ledare. Han blev smickrad av det välvilliga mottagande som de hade visat för hans krav och hoppades att kunna vinna över alla änglar på sin sida, bli jämbördig med Gud själv och bli åtlydd av den samlade himmelska härskaran.

Ändå försökte de trofasta änglarna att övertala honom och hans sympatisörer till att underordna sig Gud. De visade dem på vad det oundvikliga resultatet skulle bli om de vägrade: han som hade skapat dem kunde ta ifrån dem deras makt och straffa dem hårt för deras fräcka uppror. Ingen ängel kunde framgångsrikt sätta sig upp emot Guds lag, som var lika helig som Gud själv. De uppmanade alla att inte lyssna till Lucifers sluga resomemang och försökte övertala honom och hans anhängare att söka Gud utan dröjsmål och erkänna att det var fel att ifrågasätta hans vishet och auktoritet.

Många kände att de borde följa rådet och ångra sina missnöjesyttringar samt åter söka Faderns och Sonens gunst. Men Lucifer hade förberett ytterligare ett bedrägeri. Den mäktige upprorsmakaren tillkännagav att de änglar som hade förenat sig med honom hade gått för långt för att kunna vända tillbaka. Han kände väl till den gudomliga lagen och visste att Gud inte skulle förlåta dem. Lucifer påstod att alla som ställde sig under himlens myndighet skulle fråntas sin ära och förlora sin ställning. Själv tänkte han aldrig mer erkänna Kristus myndighet. Den enda återstående utvägen för honom och hans anhängare var, sa han, att kräva sin frihet och använ-

da våld för att vinna de rättigheter som inte hade getts till dem frivilligt.

När det gällde Satan själv var det sant att han nu hade gått för långt för att vända om. Men så var det inte med dem som hade blivit förvillade av hans bedrägerier. De trofasta änglarnas råd och vädjanden öppnade en hoppets dörr för dem. Om de hade lyssnat till varningen skulle de kanske ha lyckats slingra sig loss ur Satans snara. Men stolthet, kärlek till sin ledare och längtan efter oinskränkt frihet fick makten över dem, och så förkastades slutligen den gudomliga kärlekens och nådens vädjanden.

VILLE FÅ MED SIG ALLA

Gud tillät att Satan fortsatte sitt verk till dess missnöjets anda bröt ut i fullt uppror. Det var nödvändigt att Satans planer utvecklades fullständigt så att alla kunde uppfatta deras rätta natur och följder. Som den beskyddande keruben hade Lucifer haft en upphöjd ställning. De himmelska väsendena älskade honom högt, och han hade ett starkt inflytande över dem. Gud styrde inte bara över himlens invånare utan över alla sina skapade världar. Lucifer hade dragit slutsatsen att om han kunde få med sig himlens änglar i sitt uppror kunde han få med sig hela världsalltet. Han beskrev sin sida av saken på ett listigt sätt och använde spetsfundigheter och svek för att vinna sina undersåtar. Och hans makt att bedra var omfattande. Han vann fördelar genom att klä sig i falskhetens mantel. Alla hans handlingar var så gåtfulla att det var svårt att visa änglarna hans verks sanna natur. Inte förrän hans verksamhet hade utvecklats fullständigt gick det att påvisa dess inneboende ondskas. Innan dess skulle hans missnöje inte ses som uppror. Inte ens de trofasta änglarna kunde helt och fullt genomskåda honom eller se vad hans verksamhet skulle leda till.

I början hade Lucifer genomfört sina frestelser på ett sådant sätt att han själv verkade opartisk. Det fanns änglar som han inte helt kunde få över på sin sida. Dem anklagade han för att vara likgiltiga för de himmelska varelsernas intressen. Han beskyllde de lojala änglarna för just det som han själv gjorde. Han gjorde det till en vana att beskriva Guds avsikter med förvirrande ord. Allting som var enkelt och tydligt klädde han i dunkel, och med hjälp av listiga förvrängningar sådde han tvivel kring Herrens enklaste uttalanden. Och hans höga ställning, som var så nära förbunden med den himmelska regeringen, gav större tyngd åt hans resonemang.

42| Gud kunde endast använda sådana medel som var i harmoni med sanning och rättfärdighet. Satan kunde utnyttja sig av sådant som Gud inte kunde använda – smicker och bedrägeri. Han hade strävat efter att för-

vränga Guds Ord och ge en felaktig bild av hans regeringsplan. Han påstod att Gud inte var rättvis när han ställde änglarna under sin lag. Dessutom påstod Satan att Skaparens krav på vördnad och lydnad från sina skapade väsen bara var ett tecken på att han strävade efter att upphöja sig själv. Därför blev det nödvändigt att himlens invånare och alla världar fick se att Guds regering är rättvis och hans lag fullkomlig. Satan hade fått det att verka som om han själv försökte göra det som var bäst för världsalltet. Alla måste förstå inkräktarens sanna karaktär och avsikter. Han måste få tillfälle att visa sig själv genom sina onda handlingar.

Satan beskyllde Guds sätt att styra för den disharmoni som hans egna handlingar hade orsakat i himlen. Han påstod att all ondska berodde på Skaparens förvaltning. Lucifer hävdade att hans avsikt var att förbättra Guds lagar. Därför tillät Gud honom att öppet visa vad hans påståenden gick ut på. Satan skulle få demonstrera vad hans förbättringar av Guds lag skulle leda till. Hans egna gärningar måste få avslöja honom. Ända från början hade Satan påstått att han visst inte hade startat något uppror. Hela världsalltet måste se bedragarens sanna karaktär.

SYNDENS VERKLIGA NATUR

Inte ens när Satan hade blivit utkastad från himlen ville Guds Son, som är den Oändliga Visheten, förgöra honom. Gud kan bara godta kärlekens tjänst, och därför måste alla väsens trohet vila på en övertygelse om hans rättvisa och välvilja. Himlens och andra världars invånare kunde ännu inte begripa vad synden var och vad den skulle leda till. Därför skulle de inte ha förstått Guds rättvisa om han hade utplånat Satan då. Om han hade blivit utplånad genast skulle några ha tjänat Gud av fruktan snarare än av kärlek. Bedragarens inflytande skulle inte ha blivit helt förintat, och upprorsandan skulle inte ha blivit fullständigt utplånad. Det var för hela världsalltets bästa under alla kommande tidsåldrar som han måste utveckla sina principer utförligare. Då kunde hans beskyllningar mot det gudomliga styret betraktas i sitt rätta ljus av alla skapade väsen. På så sätt kunde Guds rättvisa och nåd samt hans lags oföränderlighet ställas utom allt tvivel för evigt.

Satans uppror skulle bli en lärdom för världsalltet under alla kommande tidsåldrar, ett evigt vittnesbörd om hurdan synden är och dess förfärliga följder. Konsekvenserna av Satans välde och dess inflytande på både människor och änglar skulle visa vad ohörsamhet mot Guds myndighet ledde till. Det skulle bevisa att alla skapade väsens välfärd är beroende

av Guds välde. Därför skulle berättelsen om detta förfärliga upprorsexperiment bli ett ständigt beskydd för alla heliga väsen. Den skulle förhindra dem från att bli bedragna beträffande syndens natur och rädda dem från att synda och drabbas av syndens straff.

Han som härskar i himlen är den som ser början från slutet. Inför honom ligger det förflutnas och framtidens mysterier uppenbarade. Bortom all olycka och allt fördärv, all sorg och bedrövelse som synden har lett till, ser han hur hans egna kärleksfulla syften med människans sällhet och välsignelse blir verklighet. ”Moln och töcken omger honom, rätt och rättfärdighet är grunden för hans tron” (Ps. 97:2). En dag kommer världsalltets invånare, både de trogna och de som inte tror, att förstå allt detta. ”Han är Klippan, fullkomliga är hans gärningar, för alla hans vägar är rätta. En trofast Gud utan svek, rättfärdig och rättvis är han” (5 Mos. 32:4).